

prima instanță: Judecătoria Hîncești
Judecător: T. Mereuță
instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău
Judecători: N. Vascan, G. Dașchevici, E. Fistican

ÎNCHEIERE

1 noiembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecător
Judecători

Tatiana Vieru
Svetlana Filincova
Oleg Sternioală,

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Primăria comunei Lăpușna

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Ion Rusu împotriva Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești cu privire la contestarea actului administrativ, recunoașterea valabilității contractului de vânzare-cumpărare, a dreptului de proprietate și obligarea înregistrării dreptului de proprietate,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, prin care s-a admis apelul declarat de către Ion Rusu prin intermediul avocatului său Alexandru Macar, s-a casat hotărârea Judecătoriei Hîncești din 4 martie 2016 și încheierea Judecătoriei Hîncești din 12 noiembrie 2015 și s-a emis o nouă decizie sub formă de încheiere prin care s-a respins ca inadmisibilă pe motiv de tardivitate cererea de revizuire depusă de Primăria comunei Lăpușna,

c o n s t a t ă :

La 20 aprilie 2010, Ion Rusu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești cu privire la contestarea actului administrativ, recunoașterea valabilității contractului de vânzare-cumpărare, a dreptului de proprietate și obligarea înregistrării dreptului de proprietate.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, la 21 iunie 2001 Societatea pe Acțiuni „Vitis Lăpușnița” în calitate de vânzător, pe de o parte și Ion Rusu în calitate de cumpărător pe de altă parte au încheiat contractul de vânzare-cumpărare nr. 312/1.

Susține reclamantul că, conform contractului nominalizat a cumpărat patrimoniul, fonduri fixe, fântână arteziană, din satul Lăpușna raionul Hîncești, care se află amplasată pe o suprafață totală de 688 m².

La 26 iunie 2001, în baza actului de predare-primire, Societatea pe Acțiuni „Vitis Lăpușnița” a transmis în proprietate, iar Ion Rusu a primit în proprietate bunul imobil nominalizat.

Ulterior, la 9 decembrie 2009, Ion Rusu a depus cerere nr. 23164 în adresa Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești prin care a solicitat înregistrarea dreptului de proprietate asupra bunului imobil indicat în contractul de vânzare-cumpărare nr. 312/1 din 21 iunie 2001 și actul de predare-primire din 26 iunie 2001, și anume fonduri fixe, fântână arteziană, magazine, din sat. Lăpușna, r-nul Hîncești, amplasate pe o suprafață totală de teren de 688 m², în conturile: BII nr. XXXXX înregistrat cu nr. 354 din 29 iulie 1998.

Invocă reclamantul că, în rezultatul examinării cererii nr. 23164 din 9 decembrie 2009, registratorul Oficiul Cadastral Teritorial Hîncești la 26 februarie 2010 a emis decizia cu privire la refuzul înregistrării drepturilor asupra bunului imobil situat în sat. Lăpușna r-nul Hîncești, întemeindu-și refuzul în baza prevederilor art. art. 29 alin. (3), 33 alin. (1) lit. c), e) a Legii cadastrului bunurilor imobile nr. 1543-XIII din 25 februarie 1998.

Nefiind de acord cu decizia din 26 februarie 2010 a Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești, reclamantul a înaintat cerere prealabilă prin care a solicitat anularea deciziei Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești din 26 februarie 2010 cu privire la refuzul înregistrării drepturilor asupra bunului imobil nominalizat, cerere care a fost lăsată fără răspuns de către pîrît.

Consideră reclamantul că decizia Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești din 26 februarie 2010 este ilegală și neîntemeiată, deoarece ultimul a apreciat incorect prevederile Legii cadastrului bunurilor imobile nr. 1543-XIII din 25 februarie 1998.

Menționează reclamantul că, a executat integral contractul de vânzare-cumpărare nr. 312/1 din 21 iunie 2001 încheiat între Societatea pe Acțiuni „Vitis Lăpușnița” în calitate de vânzător, pe de o parte și Ion Rusu în calitate de cumpărător pentru care se cere forma autentică.

Astfel consideră reclamantul că contractul de vânzare-cumpărare nr. 312/1 din 21 iunie 2001 urmează a fi declarat valabil, fără a mai fi necesară autentificarea notarială ulterioară a actului în cauză.

Solicită Ion Rusu anularea deciziei Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești din 26 februarie 2010 prin care i s-a refuzat înregistrarea drepturilor asupra bunului imobil - fondurilor fixe, fântâna arteziană, magazie, sat. Lăpușna, r-nul Hîncești,

amplasat pe o suprafață totală de 688 m², în conturile: BII nr. XXXXX înregistrat cu nr. 354 din 29 iulie 1998; recunoașterea dreptului de proprietate și a valabilității contractului de vânzare-cumpărare din 21 iunie 2001 încheiat între Societatea pe Acțiuni „Vitis Lăpușnița” în calitate de vânzător, pe de o parte și Ion Rusu în calitate de cumpărător, cu obligarea Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești de a înregistra după Ion Rusu dreptul de proprietate asupra bunului imobil indicat în contractul de vânzare-cumpărare nr. 312/1 din 21 iunie 2001 și actul de predare-primire din 26 iunie 2001.

Prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2010 s-a admis acțiunea parțial. S-a declarat valabil contractul nr. 312/1 din 21 iunie 2001 și actul de predare-primire din 26 iunie 2001 încheiat Societatea pe Acțiuni „Vitis Lăpușnița” și Ion Rusu. S-a obligat Oficiul Cadastral Teritorial Hîncești să înregistreze după Ion Rusu dreptul de proprietate asupra bunului imobil indicat în contractul de vânzare-cumpărare nr. 312/1 din 21 iunie 2001 și actul de predare-primire din 26 iunie 2001 - fonduri fixe, fântână arteziană, magazie, din sat. Lăpușna, r-nul Hîncești, amplasate pe o suprafață totală de 688 m², în conturile: B II nr. XXXXX înregistrat cu nr. 354 din 29 iulie 1998. În rest acțiunea s-a respins ca fiind neîntemeiată (f.d. 34-38, vol. I).

La 19 noiembrie 2014, Primăria satului Lăpușna, raionul Hîncești a depus cerere de revizuire împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2010, solicitînd admiterea acesteia, casarea hotărârii primei instanțe și emiterea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea cererii de revizuire a indicat că, instanța a emis o hotărâre cu privire la drepturile persoanelor care nu au fost implicate în proces, inclusiv au devenit cunoscute unele circumstanțe sau fapte esențiale ale pricinii care nu au fost și nu au putut fi cunoscute revizuentului.

Menționează că bunurile la care ar pretinde intimatul aparțin cu drept de proprietate administrației publice locale Lăpușna și că au trecut cu drept de proprietate la balanța Primăriei Lăpușna în baza materialelor prezentate de către Societatea pe Acțiuni „Lăpușna”, examinate de Ministerul Economiei și Reformelor, Ministerul Finanțelor și Comitetului executiv raional Hîncești, de comun acord cu Consiliul Creditorilor.

Conform procesului-verbal nr. 12 din 10 august 1998, administrația publică locală Lăpușna a acceptat bunurile care au fost incluse în capitalul social a întreprinderii Societatea pe Acțiuni „Lăpușna” în contul stingerii datoriei istorice a ultimei față de bugetul de stat și local, temei fiind decizia nr. 34 din 24 decembrie 1998 cu privire la stingerea datoriilor istorice.

Totodată, a invocat că apartenența bunului – turnul de apă „Poligon”, cu suprafața de 688 m², ca proprietate a administrației publice locale Lăpușna, se confirmă prin actele de inventariere, aprobate prin deciziile Consiliului local Lăpușna

pe perioada anilor respectivi, iar pe parcursul anilor Primăria satului Lăpușna a investit sume financiare enorme din bugetul public local în reparația și procurarea inventarului special pentru buna desfășurare a activității Întreprinderii Municipale „Apele Lăpușnei”.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2015 s-a respins ca inadmisibilă cererea de revizuire depusă de Primăria satului Lăpușna, împotriva hotărârii Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2010 (f.d. 70-75, vol. I).

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 18 martie 2015 s-a admis recursul depus de Primăria satului Lăpușna, s-a casat încheierea Curții de Apel Chișinău din 22 ianuarie 2015 și s-a remis cauza la Judecătoria Hîncești pentru examinarea cererii de revizuire în instanța competentă (f.d. 83-87, vol. I).

Prin încheierea Judecătoriei Hîncești din 12 noiembrie 2015 s-a admis cererea de revizuire s-a casat hotărârea Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2010, prin care s-a admis acțiunea depusă de Ion Rusu împotriva Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești cu privire la contestarea actului administrativ, recunoașterea valabilității contractului de vânzare-cumpărare, a dreptului de proprietate și obligarea înregistrării dreptului de proprietate și s-a dispus rejudecarea cauzei civile în fond (f.d. 168-170, vol. I).

Prin încheierea Judecătoriei Hîncești din 22 februarie 2016 a fost respinsă ca fiind neîntemeiată cererea înaintată de Primăria satului Lăpușna cu privire la admiterea ca parte procesuală în calitate de intervenient principal (f.d. 226-227, vol. I).

Prin hotărârea Judecătoriei Hîncești din 4 martie 2016 cererea a fost repusă în termen, s-a anulat hotărârea Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2010 și s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea depusă de Ion Rusu împotriva Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești cu privire la contestarea actului administrativ, recunoașterea valabilității contractului de vânzare-cumpărare, a dreptului de proprietate și obligarea înregistrării dreptului de proprietate (f.d. 243-249, vol. I).

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, s-a admis apelul declarat de către Ion Rusu prin intermediul avocatului său Alexandru Macar, s-a casat hotărârea Judecătoriei Hîncești din 4 martie 2016 și încheierea Judecătoriei Hîncești din 12 noiembrie 2015 și s-a emis o nouă decizie sub formă de încheiere prin care s-a respins ca inadmisibilă pe motiv de tardivitate a cererii de revizuire depusă de Primăria comunei Lăpușna (f.d. 36-43, vol. II).

La 12 iunie 2017, Curtea de apel Chișinău a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei adoptate (f.d.44, vol. II).

La 24 august 2017, Primăria satului Lăpușna a depus recurs împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 15 martie 2017, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Recurentul, Primăria satului Lăpușna, în motivarea recursului a indicat că instanța de apel la adoptarea deciziei contestate, a aplicat și interpretat eronat normele dreptului material aplicabile raportului juridic litigios. Recurentul menționează că este ilegală decizia instanței de apel prin care s-a respins ca inadmisibilă pe motiv de tardivitate cererea de revizuire depusă de Primăria comunei Lăpușna. Relevă recurentul că bunurile imobile la care pretinde Ion Rusu aparțin cu drept de proprietate administrației publice locale Lăpușna.

Susține recurentul că bunurile la care pretinde intimatul aparțin cu drept de proprietate administrației publice locale Lăpușna și că au trecut cu drept de proprietate la balanța Primăriei satului Lăpușna în baza materialelor prezentate de către Societatea pe Acțiuni „Lăpușna”, examinate de Ministerul Economiei și Reformelor, Ministerul Finanțelor și Comitetului executiv raional Hîncești, de comun acord cu Consiliul Creditorilor.

Conform procesului-verbal nr. 12 din 10 august 1998, administrația publică locală Lăpușna a acceptat bunurile care au fost incluse în capitalul social a întreprinderii Societatea pe Acțiuni „Lăpușna” în contul stingerii datoriei istorice a ultimei față de bugetul de stat și local, temei fiind decizia nr. 34 din 24 decembrie 1998 cu privire la stingerea datoriilor istorice.

Totodată recurentul menționează că obiect al contractului de vânzare-cumpărare nr. 321/1 din 21 iunie 2001 este bunul imobil cu nr. cadastral XXXXX, care a constituit și obiect de examinare în prima instanță, iar ca rezultat a fost emisă hotărârea Curții de Apel Chișinău din 24 iunie 2010.

Specifică recurentul că conform extrasului din Registrul bunurilor imobile în baza deciziei Registrului cu privire la modificări în Registrul bunurilor imobile f/n din 24 ianuarie 2011 nr. cadastral XXXXX a fost substituit cu nr. cadastral XXXXX.

Conform extrasului din Registrul bunurilor imobile, bunul imobil cu nr. cadastral XXXXX a fost înregistrat cu drept de proprietate după Ion Rusu în temeiul contractului de vânzare-cumpărare f/n din 17 iulie 2006 și hotărârii Judecătoriai Hîncești din 25 martie 2008.

Recurentul invocă că Ion Rusu, legalizînd în mod ilegal tranzacția dubioasă, legiferată prin hotărârea Curții de apel Chișinău din 24 iunie 2010, pretinde la bunul imobil fîntîna arteziană cu nr. cadastral XXXXX din satul Lăpușna rl. Hîncești.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

La 29 septembrie 2017, în conformitate art. 439 alin. (2) din Codul de procedură civilă, Curtea Supremă de Justiție i-a comunicat cererea de recurs lui Ion Rusu, Oficiului Cadastral Teritorial Hîncești, informându-i că referința se depune în termen de o lună de la data primirii scrisorii. În mod corespunzător, dacă referința nu a fost prezentată în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia

Pînă la examinarea cauzei, Ion Rusu, Oficiul Cadastral Teritorial Hîncești nu au depus referință la cererea de recurs, prin care să-și exprime opinia referitor la recursul declarat.

Analizând admisibilitatea recursului, conform art. 440 din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de recurs formulată de Primăria satului Lăpușna este inadmisibilă, din următoarele motive.

În conformitate cu art. 439 alin. (3) Codul de procedură civilă, judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Materialele cauzei dovedesc faptul că recursul nu a fost examinat anterior, fiind respectate, totodată, dispozițiile art. 430 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărîrii sau a deciziei integrale.

Astfel, prin prisma dispoziției citate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră recursul declarat de Primăria satului Lăpușna în termen din următoarele motive.

În procedura de filtru, instanța de recurs a reținut că decizia integrală a instanței de apel din 15 martie 2017 a fost expediată în adresa părților la 12 iunie 2017 (f. d. 44, vol. II), iar conform scrisorii de însoțire anexată la cererea de recurs se confirmă faptul că reprezentantul recurentului a luat cunoștință cu decizia instanței de apel la 24 iunie 2017 (f.d. 49, vol. II).

Astfel, în atare situație și pentru a nu admite o ingerință disproporțională în dreptul de acces liber la justiție, instanța de judecată consideră că recursul declarat de Primăria satului Lăpușna la 24 august 2017 este depus în termenul prevăzut de art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă.

În continuare, audiind raportul verbal al judecătorului-raportor și verificând încadrarea în dispozițiile art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă a temeiurilor invocate în recurs, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) CPC, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor

de drept procedural. Temeiurile declarării recursului sunt enumerate exhaustiv în alineatele (2), (3) și (4) ale acestui articol.

Rațiunea acestor dispoziții legale fundamentează ideea potrivit căreia judecarea recursului exercitat conform Secțiunii II-a, Capitolul XXXVIII din Codul de procedură civilă, are un caracter devolutiv și privește doar problemele de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, nu și temeinicia ei în fapt. În aceste condiții, trebuie observat caracterul extraordinar al aceste căi de atac, la care se poate recurge doar în cazurile excepționale enunțate de dispozițiile art. 432 alin. (2), (3), (4) din Codul de procedură civilă.

Din acest punct de vedere, completul Colegiului își propune să verifice esența și temeiurile recursului, precum și argumentele privind caracterul nelegal al deciziei atacate, în limitele în care au fost formulate și prin prisma drepturilor garantate de Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (CEDO).

Instanța subliniază că în materie civilă Convenția nu garantează un drept de recurs, dar că o eventuală procedură de examinare a admisibilității acestuia face incident articolul 6 (a se vedea, *inter alia*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), 13 ianuarie 2009, para. 24; *Akaki Tchaghiashvili v. Georgia*, 2 septembrie 2014, para. 34).

În plus, un stat care dispune de astfel de instanțe de recurs are obligația să se asigure că justițiabilii se bucură de principiile unui proces echitabil garantate de art. 6 alin. (1), în special de dreptul de acces la o instanță și de dreptul de a fi audiat. (a se vedea, *de exemplu*, *Erfar – Avef v. Grecia*, 27 martie 2014, para. 39 – 40; *Lebedinschi v. Republica Moldova*, 16 septembrie 2015, para. 32).

Cu privire la primul aspect, instanța de recurs observă că dreptul de acces la un tribunal al unei persoane poate fi limitat, inclusiv în cazul admisibilității contestațiilor înaintate prin intermediul căilor de atac, întrucât însăși natura sa solicită o reglementare specială din partea statului, care beneficiază de o anumită marjă de apreciere. În acest sens, condițiile pentru autorizarea unei cereri introduse pe o cale de atac extraordinară pot fi mai stricte decât condițiile instituite pentru o cale de atac ordinară (a se vedea, *inter alia*, *Marc Brauer v. Germania*, 1 septembrie 2016, para. 34; *Miessen v. Belgia*, 16 octombrie 2016, para. 64).

În același timp, în jurisprudența sa consecventă, Curtea Europeană a precizat că interpretarea normelor de procedură reprezintă o chestiune de drept intern și ține, în principiu, de competența instanțelor să evalueze motivele de admisibilitate a unei cereri de acest tip (a se vedea, *de exemplu*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr. 2), *ibidem*, para. 25; *Vučković și alții v. Serbia (excepții preliminare)*, 25 martie 2014, para. 80; *Miessen v. Belgia*, *ibidem*, para. 70).

Astfel, în conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4).

În același context, alin. (2) și (3) ale art. 432 din Codul de procedură civilă prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alineatul (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au condus sau ar fi putut conduce la soluționarea greșită a pricinii, în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară sau în cazul în care erorile comise au condus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Prin urmare, reglementările referitoare la formalitățile și termenele impuse de articolele 433 și 432 alin. (2)-(4) din Codul de procedură civilă urmăresc protejarea interesului părții, precum și competența asigurării interpretării unitare a legii de către Curtea Supremă de Justiție. Aceste limitări urmăresc un scop legitim, îndeplinind cerințele securității juridice și a bunei-administrări a justiției (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Beniamin Nersesyan v. Armenia*, 19 ianuarie 2010, para. 22; *Erfar – Avef*, ibidem, para. 41, *Marc Brauer*, ibidem, para. 35; *Miessen*, ibidem, para. 67; *Trevisanato v. Italia*, 16 decembrie 2016, para. 36 - 37).

În speță, instanța constată că cererea de recurs declarată de către Primăria satului Lăpușna este formulată în baza art. 432 alin. (2) lit. c), așa cum prevede art. 437 alin. (1), lit. f) din Codul de procedură civilă.

Completul judiciar notează că-i revine obligația de a verifica dacă argumentele recurentului întrunesc condițiile necesare pentru a declara admisibil cererea acestuia, inclusiv dacă normele de drept invocate în favoarea punctului său de vedere sunt incidente la soluționarea fondului cauzei. Cu toate acestea, trebuie subliniat că din succesiunea actelor dosarului reiese că recurentul a reluat criticile formulate în faza procesuală anterioară și asupra cărora instanța de apel deja s-a pronunțat.

Prin urmare, Colegiul constată că încălcările invocate, exprimate sub forma unor enunțuri generale, fără a fi aprofundate, nu permit încadrarea lor în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) sau (4) din Codul de procedură civilă. Deci, în mod evident, lipsește o formulare suficientă și adecvată în ceea ce privește chestiunea de drept pusă în discuție pentru a identifica esența și temeiul cererii de recurs, impuse de art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă.

Cât privește dreptul justițiabilului „de a fi audiat”, garantat de Convenție, instanța notează că obligația de a motiva o hotărâre judecătorească poate varia în funcție de natura deciziei în cauză (a se vedea, *inter alia*, *Helle v. Finlanda*, 19 decembrie 1997, para. 55; *Latourniere v. Franța*, 10 decembrie 2002, para. 2; *Hansen v. Norvegia*, 2 octombrie 2014, para. 71 – 74). De fapt, în concepția instanței europene, art. 6 alin. (1) nu impune motivarea detaliată a deciziei unei instanțe de recurs care, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge un recurs, ca fiind „lipsit de șanse de succes” (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Kukkonen v. Finlanda* (nr.

2), ibidem, para. 24; *Beniamin Nersesyan*, ibidem, para. 23 – 24; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34 sau *Papaioannou v. Grecia*, 2 iunie 2016, para. 45).

Mai mult, instanța observă că recurentul Primăria satului Lăpușna a formulat prezenta cerere după ce au avut posibilitatea de a fi audiat de o instanță de fond și de o instanță de apel, care au fost competente de a examina toate chestiunile de fapt și de drept relevante litigiului (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Levages Prestations Services v. Franța*, 23 octombrie 1996, para. 48; *A. Menarini Diagnostics S.R.L. v. Italia*, 27 septembrie 2011, para. 59; *Akaki Tchaghiashvili*, ibidem, para. 34).

În sfârșit, în limitele impuse de art. 439 alin. (3) din Codul de procedură civilă, instanța conchide că recursul dedus judecății nu corespunde cerinței de a fi „efectiv”, adică nu s-a bazat exclusiv pe chestiuni de drept, care ar cuprinde încălcări esențiale sau aplicări eronate din partea instanței judecătorești ierarhic inferioară a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural. Din aceste raționamente, completul Colegiului constată existența temeiului prevăzut la art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, fiind respectat, în viziunea instanței, raportul rezonabil de proporționalitate între mijloacele utilizate și scopul urmărit.

În conformitate cu art. 440 alin.(1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Astfel, având în vedere circumstanțele stabilite supra, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție decide în mod unanim că recursul declarat de către Primăria satului Lăpușna nu ridică probleme de drept și nu poate fi acceptat spre examinarea în fond, urmând a fi considerat inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de către Primăria satului Lăpușna se consideră inadmisibil.
Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Svetlana Filincova

Oleg Sternioală